

๑๕๗

ช่วงเวลาดีๆ ที่มีแต่รัก 造作时光 เล่ม 1

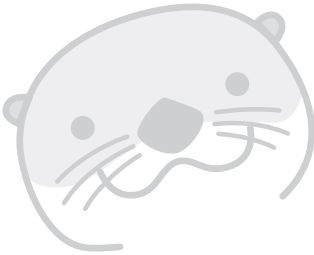
เยว่เซี่ยเตี้ยอิง

月下蝶影

เจียน

Hanza

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

วันสอบเข้ารับราชการประจำฤดูใบไม้ผลิใกล้เข้ามาเรื่อยๆ
ฮวาฉางคงแทบไม่ออกจากจวน วันทั้งวันเอาแต่หมกตัวอ่านตำราในห้องหนังสือ
ฮวาลิ่วหลีเป็นห่วงพี่ชาย กลัวว่าเขาจะรู้สึกกดดันจากการอ่านหนังสือมากเกินไป
จึงบอกให้ห้องครัวปรุงอาหารอร่อยๆ ให้ฮวาฉางคงกินอยู่เสมอ
— เยว่เซี่ยเตี้ยอิง

หนังสือคุณภาพ
โดยอินริทกรุป

คำนำสำนักพิมพ์

สำนักพิมพ์อรุณนำเสนอนิยายจีนโบราณอีกหนึ่งเรื่องหนึ่งของเยว่เซี่ยเต๋ยอิ่ง นักเขียนสาวชาวจีนผู้ชื่นชอบการเขียนเรื่องราวรักโรแมนติกที่แฝงไปด้วยอารมณ์ขัน *ช่วงเวลาดีๆ ที่มีแต่รัก* เล่าถึง *ฮวาลิวหลี่* ดรณีผู้มักมีท่าทางอ่อนแอป่วยกระเสาะกระแสะ ทั้งยังมีนิสัยใจคอและกิริยามารยาทผิดแผกแหวกชนบคุดนุทั่วไป นั่นอาจเป็นเพราะนางมีบิดามารดาเป็นขุนพล และได้รับความรักใคร่เอ็นดูจากคนในครอบครัวประดุจไข่มุกกลางฝ่ามือ พอนางกลับเมืองหลวง เรื่องราวต่างๆ จึงเริ่มต้นขึ้น

หวังว่านักอ่านทุกท่านที่ติดตามผลงานของเยว่เซี่ยเต๋ยอิ่งจะถูกใจนิยายรักอารมณ์ดีเรื่องนี้

อรุณ

แม่ทัพชาวชอบเล่าถึงบุตรของเขาที่สุด ในจดหมายที่เขียนมานั้น

แม้แต่การงานของบุตรสุดที่รักก็ยิ่งนำดูกว่าบุตรบ้านอื่น

เรือนผมของบุตรสุดที่รักนั้นดีกว่าบุตรบ้านอื่น

นิสัยตาของนางยิ่งนำดูมากกว่าบุตรบ้านอื่น

ผิวกายยังขาวผ่องกว่าบุตรบ้านอื่น...

ดังนั้นครั้งแรกที่เขาพบฮวาลิหฺจึงตั้งใจเลิกลำนำขึ้น

เพื่อมองเด็กสาวที่ยืนอยู่ข้างกำแพงวังให้ชัดๆ

ເໝັນຕຸດູ ຣັຖກຊາງຟຣາງທີ່ສາມລີບ ຣາຊກຸຣຕ້າຈີນຕ່າງຍິນຕີປີຣີດາ ດ້ວຍເພາະແຜ່ນດິນຕ້າຈີນຂອງພວກເຂົາຂັດແຍ້ງກັບແຄ້ວນຂ້າງເຢຍລະຍາງແຄ້ວນ ຈີນພົ້ມມານາຫລາຍປີ ຫວ່າຮາກນີ້ແມ່ທັພທັກຊ໌ແຜ່ນດິນໄມ່ເພີ່ງຈັດກັບ ແຄ້ວນຈີນພົ້ມມານາຕ້ອນຕະໂນຣົ່ງຫາປີດາ ຈຳໄດ້ຫາມາຣດາ ຍັງຈັບອຸ່ງຊາຍຣອນ ທ້ອນອາຈຳນານຸກຣາບໄວ້ໄດ້ ຈົນແຄ້ວນຈີນພົ້ມມານາຕ້ອນຍອມຍົກດິນແດນບາງສ່ວນ ສຸດເຊຍ ມີເນື້ອທີ່ຍັງຍອມກັມຫົວຄືໂຣຣາບ ພາໃຫ້ຊາວຕ້າຈີນໄມ່ວ່າຣະດັບໄດ້ໄດ້ ເຊີດເນື້ອຊາດາ ເດີນອາຍາງສ່າຝາເຢຍ

ແມ່ທັພທັກຊ໌ແຜ່ນດິນກຣາຍເປັນເທພູອູ່ງຊີ¹ ທ້ອນາປະຊາຣາຊກຸຣ ລ້ວນຍົກຍ່ອນສຣຣເສຣີຍຸໃນຊ້ວນພີຣີດາ ນຸຣຊາຍສາມກຣນຂອງເຂົາກໍກຣາຍເປັນ ດັ່ງເທພູສຣຣຣຸຣຸຊຸດິລຣມາ ເພາະສ່ອນເຕັງອຸ່ງຊີບຸນນັ້ນປີຣິສາສາມາຣ ເປັນ ມາຣາຊທີ່ຫາໄດ້ຍາກຍິ່ງຂອງໄຟຣຸ່ຟ້າ ດັ່ງນັ້ນຈິ່ງມີເທພູເຈົ້າຊຸດິລຣມາເພື່ອສຸນັບສຸນ ແລະສ່ງເສຣີມໃຫ້ແຜ່ນດິນຂອງຣາຊວຸ່ງຈີນເຈຣີຍຸຣຸ່ງເຣື່ອເປັນທີ່ເລື່ອນລື້ອ

ໄມ່ວ່າຈະກຣາວອາຍາງ ສຣຸປກໍຄື ສ່ອນເຕັງປີຣິສາສາມາຣ ແມ່ທັພສາ ຂອງຈົນສຸກຣຸສາເກ່ງກາງຫ້າວາຍຸ

ຍາມນີ້ ຣົງ ໂຣງເຕີຍມຸລຸວງທີ່ອຸ່ງຫ່າງຈາກເມືອນລຸວງຫລາຍຣ້ອຍຫລີ້²

¹ ເປັນເທພູເຈົ້າທີ່ຊຳນານຸດ້ານກຸຣຕ້ອຸ່ງ ມີຄວາມກຣາຫາຍຸ

² ໜຶ່ງຫລີ້ເທກັບຫ້າຣ້ອຍເມຣ

ผู้ดูแลโรงเตี๊ยมตั้งใจแขวนโคมแดงสองดวงไว้หน้าประตูใหญ่เพื่อร่วมยินดีกับชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของตัวจิ้น แต่หลายวันมานี้มีหิมะโหมกระหน่ำ ไม่มีขุนนางผ่านมายังที่แห่งนี้สักคน ดังนั้นความตั้งใจของเขาจึงไม่มีผู้ใดเห็น

ผู้ดูแลโรงเตี๊ยมถือสามถ้วยน้ำองุ่นอยู่หน้าประตูพลางมองหิมะที่ทับถมในลานด้านในอย่างเหม่อลอย ลมหนาวพัดหนาวดเคียวรุงรังของเขาปลิวไสว

“เฮ้อ” เจ้าหน้าที่หน่วยตรวจการเดินมาข้างกายผู้ดูแล สีน้หน้าทุกข์ระทม “ไม่รู้ว่ามีผู้ที่อยู่ที่นี่กลุ่มนั้นจะเดินทางจากไปเมื่อไร”

ได้ยินว่านักโทษที่ถูกคุมตัวมาคราวนี้เป็นขุนนางใหญ่ที่กระทำความผิดจากเมืองหลวง ตั้งแต่ักโทษยังมาไม่ถึงที่แห่งนี้ ก็มีคนคอยปูทางสั่งการว่าจะดูแลหย่อนยานไม่ได้ เจ้าหน้าที่หน่วยตรวจการจึงต้องมาเฝ้าที่นี่ทุกวันเพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุไม่คาดฝันกับขุนนางใหญ่

ขุนนางใหญ่เหล่านี้ปีนี้ถูกเนรเทศ ปีหน้าถูกเรียกกลับไปรับตำแหน่งเดิม มีคนทางนี้อยากล้างแค้น มีคนอีกทางหนึ่งอยากคุมครองเขาไว้ ผู้ที่โหดร้ายที่สุดล้วนหนีไม่พ้นคนระดับล่างอย่างพวกเขา ที่ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายใดก็มีอาจล่งเกิน

“อย่างไรก็เป็นนักโทษชั้นต่ำ ยังจะวางท่าใหญ่โต ข้าไม่เห็นจะอยากรับใช้” ผู้ดูแลโรงเตี๊ยมถ่มน้ำลาย พร้อมกับถุยเบิ่ลือกถั่วลงบนพื้นหิมะ “ไม่รู้จักหยุดจักหย่อนสักที”

เพิงพุดจบ พลันเห็นรถม้าแล่นมาจากสุดถนนหลวง เพียงมองแวบเดียวก็รู้ว่าเป็นผู้ที่มีฐานะไม่ต่ำต้อย

ผู้ดูแลรีบยึดสามถ้วยน้ำองุ่นใส่มือเจ้าหน้าที่หน่วยตรวจการ ปิดเศษฝุ่นออกจากเลื้อนวมกลางเก่ากลางใหม่แล้วเดินไปต้อนรับทั้งใบหน้าเปื้อนยิ้ม

เจ้าหน้าที่หน่วยตรวจการท่าตาปะหลังปะเหลือก ปากบอกว่าไม่อยากรับใช้ แต่พอเห็นคนใหญ่คนโตก็กลายร่างเป็นสุนัขรับใช้โดยพลัน

ไม่รู้ว่อาชาติลารถเป็นม้าวิเศษอันใด แม้ย่ำบนพื้นหิมะก็ยังไม่ค่อยสงบนิ่ง น่าเกรงขาม ทหารที่สวมชุดเกราะเต็มยศรายล้อมอยู่รอบทิศ สีน้หน้าแวตาดุดัน แตกต่างกับทหารประจำการที่เมืองหลวงโดยสิ้นเชิง คล้ายกับเป็นทหารในสมรภูมิตรบ คู่้นเคยกับการเห็นเลือดเห็นเนื้อมานักต่อนัก

เจ้าหน้าที่หน่วยตรวจการเห็นฐานะของผู้มาใหม่กลุ่มนี้ไม่ธรรมดา จึงรีบวางสามตัวควัวไว้ข้างหน้าต่าง แล้วรุดเข้าไปคลี่ยืมประจบเช่นเดียวกับ ผู้ดูแลโรงเตี๊ยม

บนชั้นสองของเรือนไม้ มีคนแหม่นหน้าต่างออกเป็นช่องเล็ก ๆ เผยให้เห็นดวงตาคู่หนึ่งที่ซ่อนอยู่ในความมืด

“คนสกุลฮวามาถึงแล้ว”

“เริ่ม...ได้”

รถม้าเพิ่งจอดนอกโรงเตี๊ยมหลวง ผู้ดูแลรีบเข้าไปคำนับพาลงยืม น้อย ๆ “ข้าน้อยเป็นผู้ดูแลโรงเตี๊ยมหลวงแห่งนี้ ไม่ทราบว่ามีผู้สูงศักดิ์ ทั้งหลายมาจากที่ใดหรือขอรับ”

“พวกเรามาจากซิงหนานโจว” นายกองที่นำขบวนยื่นเอกสารผ่านด่าน ให้อีกฝ่ายดู “พวกเราคุ้มกันคนในครอบครัวของท่านแม่ทัพใหญ่เข้า เมืองหลวง”

“ที่แท้ก็เป็นครอบครัวของท่านแม่ทัพใหญ่!” ผู้ดูแลส่งเอกสารคืน ให้นายกองผู้นั้นอย่างนอบน้อม “เชิญท่านทั้งหลายด้านในขอรับ”

ผ้าม่านหน้ารถม้าที่อยู่ด้านหน้าสุดไหวเล็กน้อย ผู้ดูแลก้มศีรษะลง มิกล้ามองหน้าผู้สูงศักดิ์ตรงๆ

เขาเห็นเพียงปลายผ้าม่านถูกเลิกขึ้น รองเท้าขอบสูงหนึ่งกวางที่ สะอาดสะอ้านคู่หนึ่งปรากฏสู่สายตา เลื้อยคลุมแดงสดสะบัดไปมาจนเห็น กระโปรงผ้าไหมขาวบริสุทธิ์ปักลายดอกเหมยแดงซ่อนอยู่ด้านในเสื้อคลุม

ฮวาลิวหลิงลางจากรถม้า มองโรงเตี๊ยมหลวงที่ซ่อมซ่อมตรงหน้าแล้ว หนึ่งเงิบไปชั่วขณะ นางหมุนตัวกลับไปนั่งในรถม้าตามเดิม “ข้าว่าพวกเรา เดินทางต่อดีกว่า”

หญิงรับใช้วัยกลางคนที่เคยชินกับความช่างติของนางนานแล้ว เอ่ยเตือน สีนหาราบเรียบ “ท่านหญิง โรงเตี๊ยมหลวงแห่งต่อไปอยู่ห่างจาก ที่นี้เกือบร้อยลี้ อีกทั้งหิมะบนถนนก็ยังไม่ละลาย ไม่มีที่ให้อาบน้ำ ขอให้ท่านไต่รถรองให้ดีเจ้าค่ะ”

ฮวาลิวหลิงมุ่นคิ้วที่นำดูเข้าหากัน นางคิดจะปล่อยม้าลงแล้วสั่ง ให้เดินทางต่อ ทว่าเมื่อหันไปเห็นใบหน้าที่ถูกลมถูกหิมะกัดจนปลายจมูก

แดงกำของเหล่าทหาร ก็ทำหน้าตึงเอ่ยว่า “พวกเราพักผ่อนที่นี่คืนหนึ่งก่อนก็แล้วกัน วันพรุ่งค่อยเดินทางต่อ”

หญิงรับใช้โยนเศษเงินให้ผู้ดูแล “ไปเตรียมน้ำร้อนให้มากสักหน่อย”

“ได้ขอรับ” ผู้ดูแลยิ้มรับ เขาชอบผู้สูงศักดิ์ที่มีมือเติบเช่นนี้มากกว่า ดูแล้วเอาใจง่ายกว่าขุนนางนักโทษชั้นบนตั้งเยอะ

“น้องพี่ ระวังด้วย” ฮวาฉางคงที่เพิ่งลงจากหลังอาซาเห็นน้องสาวทำหน้าตึงและคิดจะกระโดดลงจากรถม้าก็รีบเข้ามาประคองนางไว้ “ข้าหนอยมีหิมะจับตัวหนานบนพื้นเช่นนี้ ให้พี่ประคองเจ้าเข้าไปดีหรือไม่”

หญิงรับใช้มองภาพตรงหน้าสีหน้าเฉยเมย เบื้องหลังของบุตรหลานเสเพลแต่ละคนล้วนมีผู้ปกครองนับไม่ถ้วนที่เลี้ยงลูก ๆ อย่างตามใจ ครอบครัวยักษ์ใหญ่อันใดก็ดีไปหมด ทว่ากลับเลี้ยงดูบุตรคนเดียวในครอบครัวอย่างตามใจจนเสียคน

เดินสองก้าวก็กลัวเหนื่อย ภูกลมพัดเข้าห่อหุ้มก็กลัวหนาว คิดจะกล่าวอันใดหนัก ๆ สักประโยคก็ยังมึนกล้ำ ด้วยกลัวบุตรจะตกใจ คุณหนูตระกูลนักรบที่สืบทอดกันมาหลายชั่วอายุคน กลับถูกเลี้ยงดูจนกลายเป็นคนที่ทั้งเปราะบางทั้งเรื่องมาก

“ไม่เป็นไรเจ้าคะพี่สาม” ฮวาลิ่วหลี่ส่ายหน้า นางจัดเสื้อคลุมดีแล้ว ค่อยวางมือบนแขนของฮวาฉางคงขณะเดินเข้าประตูใหญ่ ผู้คนในพื้นที่แถบนี้ไม่ร่ำรวย ดังนั้นจึงหาเงินมาซ่อมโรงเตี๊ยมแห่งนี้ได้ไม่มาก แสงสว่างภายในห้องค่อนข้างน้อย ทำนางกังวลใจว่าหิมะสะสมมากถึงเพียงนี้อาจจะทับโรงเตี๊ยมเก่า ๆ แห่งนี้จนถล่ม

“เชิญน้องขอรับ” ผู้ดูแลใช้แขนเสื้อเช็ดหน้านิ่ง เมื่อเฝยหน้าส่งยิ้มประจบให้ผู้สูงศักดิ์ทั้งสองคนก็ต้องตะลึงงันทันใด

คนในครอบครัวยักษ์ใหญ่หน้าตาดีถึงเพียงนี้เสียวี โดยเฉพาะคุณหนูน้อยที่ดูอ่อนหวานผู้นี้ช่างคล้ายเทพธิดาจุติลงมาจากฟากฟ้า

ฮวาลิ่วหลี่มองม้านั่งกะด่ากะต่าง ดูไม่ออกว่าทำมาจากไม้ชนิดใด จึงมิได้นั่งลง หากแต่เลิกหมวกเสื้อคลุมออก แล้วเฝยหน้ามองบันได

มีบุรุษรูปร่างผอมบางสวมชื่อตรวนเดินลงบันไดช้า ๆ เรือนผมหนวดเคราของเขาเป็นสีดำดอกเลา ดูแล้วอายุราวห้าหกสิบปี สีหน้าเขา

ชมชื่นระคนไม่ยอมแพ้ ผู้คุมที่คอยกำกับอยู่ด้านหลังเคารพนบอนุผู้เฒ่าคนนี้อยู่หลายส่วน

โช่ตรวนที่ซื้อเท้าของผู้เฒ่าส่งเสียงกระทบกันระหว่างที่เขาเดินลงบันได ครั้นพบว่าผู้อื่นเข้ามาในโรงเตี๊ยมหลวง ผู้เฒ่าก็ชะงักเท้า ก่อนกวาดตามองคนเหล่านั้น จากนั้นตั้งสายตากลับซ้ำๆ

แม้มือปราบทั้งหลายไม่รู้ฐานะของสองพี่น้องสกุลฮวา แต่ก็ยังประสานมือให้พวกเขา จะได้ไม่เป็นการล่วงเกิน

“ท่านผู้นี้กระทำความผิดได้ถึงต้องใส่ตรวนเท้าหนักเพียงนี้” ฮวาลิวหลีเบนสายตาออกจากร่างของผู้เฒ่าแล้วถาม

หัวหนามือปราบเห็นสตรีสูงศักดิ์ถามด้วยท่าทางเป็นธรรมชาติราวกับไม่สนใจว่าพวกเขาอาจปฏิเสธที่จะตอบคำถาม จึงลั้งเลเล็กน้อยก่อนเอ่ยในที่สุดว่า “ขุนนางผู้มีความผิดคนนี้กล่าวหาท่านแม่ทัพใหญ่ว่าใช้กำลังทหารตามอำเภอใจ และมีนิสัยโหดเหี้ยมกระหายเลือดจนต้องเต็กริ้ว จึงได้รับโทษเนรเทศ ในเมื่อท่านกล่าวเช่นนั้น พวกเราจะเปลี่ยนโช่ตรวนที่เบากว่านี้ให้เขา...”

“ไม่จำเป็น” ฮวาลิวหลีเปลี่ยนใจกะทันหัน “ข้ารู้สึกว่ามันก็ดีแล้ว” มือปราบ “...”

ผู้เฒ่าหันกลับมามองฮวาลิวหลี ก่อนเอ่ยเสียงกระด้าง “อายุน้อยแค่นี้กลับมีจิตใจอำมหิต วันหนึ่งที่ข้าตกระกำลำบากนั้นว่าได้รับรู้ซึ่งถึงวิสัยของมนุษย์และความโหดร้ายของโลกนี้”

“ไม่เป็นไร ต่อไปไม่เพียงท่านจะรู้ซึ่ง แต่ยังคงค่อยๆ คุ่นเคยด้วย” ฮวาลิวหลียิ้มน้อยๆ “เพราะคนประเภทที่ลอบแทงทหารกล้ากลับหลังอย่างท่านย่อมมีจุดจบไม่ดี”

ทหารชายแดนต้องเสียเลือดเสียเนื้อเพื่อปกป้องรักษาแผ่นดินต้าจิ้น ถ้าคำพูดของขุนนางบุ๋นผู้นี้ล่องรู้ไปถึงหูพวกเขา มิทำพวกเขาใจเสียหรืออย่างไร

“ข้าเป็นขุนนางผู้รักดีต่อราชสำนัก สละชีวิตเพื่อราษฎรทั่วแผ่นดิน ฮวาลิ่งถึงเปิดศึกรอบด้าน ใช้เงินทองของชาวบ้านจนหมด...”

“ท่านแม่ทัพใหญ่รักษาชายแดนก็เพื่อประหารราษฎรทั่วแผ่นดิน

ยามนี้มิใช่หยื่อแคว้นจินพั่วอย่างเด็ดขาด สร้างสันติสุขให้ชายแดนต้าจินของเรา พอออกจากปากท่าน กลับกลายเป็นการใช้กำลังทหารตามอำเภอใจไปเสียได้” สวาทลิวหลี่เล็กคิ้ว “สมองของท่านยังตื้ออยู่หรือไม่ แคว้นจินพั่วรุกรานชายแดนของพวกเรามานานหลายปี หากพวกเราไม่ตอบโต้แล้วจะปล่อยให้พวกนั้นเหิมเกริมหรือ ท่านอยู่สุขสบายในเมืองหลวง ย่อมไม่รู้ถึงความทุกข์ยากของชาวประชาที่ถูกชาวจินพั่วรุกรานปล้นชิงสิ่งของ ปากก็พูดว่าสละชีวิตเพื่อราษฎร แต่กลับไม่เห็นราษฎรที่อยู่ตามชายแดนเป็นคน แล้วนี่เรียกว่าอันใด...”

“นี่เรียกว่าปากพูดว่ามีคุณธรรมสูงส่ง รักดีต่อแคว้นแคว้นต่อกษัตริย์ ทว่าความจริงแล้วเป็นเรื่องจอมปลอม คิดแต่จะเสพสุขหาความสำราญ” สวาทคงตอคำ ใบหน้าเกลื่อนยิ้ม “เป็นสุภาพบุรุษจอมปลอม”

“ข้า...ข้า...” ผู้เฒ่าถูกเด็กหนุ่มสาวอายุสิบกว่าปีเสียดสีจนหน้าดำ หน้าแดง หายใจตืดขัดเนิ่นนาน “พวกเจ้ามันเด็กเมื่อวานขึ้น ยังจะกล้าพูดจาเหลวไหล”

“ท่านที่เป็นตาเฒ่าวันนี้ละสิที่นัยน์ตาฝ้าฟาง ความคิดเลอะเลือน” ทหารองครักษ์ที่ติดตามอยู่ด้านหลังสองพี่น้องสกุลฮวาได้กลับทันควัน งานประเภทใช้ปากคำผู้อื่นอย่างนี้ไม่จำเป็นต้องให้คุณชายคุณหนุ่มมายุ่งเกี่ยว

...

เสียงเอะอะซันล่างดังขึ้นไปถึงชั้นบน คนในห้องชั้นบนคลี่ยิ้มน้อยๆ เขาหันมองผู้ที่ป็นขึ้นมาจากหน้าต่าง “ใส่ยาแล้วหรือ”

“ใส่แล้วขอรับ ยาพิษเจียนเซว่เฟิงโหว³ ไร้สีไร้กลิ่น รับรองว่าไม่มีผู้ใดพบสาเหตุการตาย”

บุรุษผู้นั้นหัวเราะ “หากขุนนางบุนที่กล่าวโทษสกุลฮวาทายปริศนาหลังได้เถียงกับคนสกุลฮวา ไม่รู้ว่าบรรดาขุนนางบุนของต้าจินจะมีปฏิกิริยากับเรื่องนี้อย่างไร”

³ หรือยางนอง เป็นต้นไม้ที่ไม่ค่อยมีคนรู้จัก มีทั้งชนิดต้นและชนิดเถา น้ำยางสีขาวหรือขาวออกเหลืองจะมีผลต่อระบบประสาทและหัวใจ ทำให้หัวใจเต้นช้าลง เต้นไม่เป็นจังหวะจนหัวใจวายตาย ส่วนมากมักใช้อาบลูกดอกเพื่อล่าสัตว์

“วิหคสัน เกาทัณฑ์ซ่อน⁴ สกุลสวาสร้างความชอบทางทหารใหญ่หลวง
เพียงนี้ ผู้ที่คิดจะกำจัดพวกเขาไม่ได้มีแค่ขุนนางขุนของต้าจิ้น แต่เป็น...”

โบราณนานมา ขุนพลที่ตกเป็นเป้าหาวดระแวงของฮ่องเต้้นั้นมี
ดาราดาษราวกับดวงดารากลางเวหา หากจะมีสกุลสวาเพิ่มอีกหนึ่งก็เ็นไม่มาก
เกินไป

แม้เหล่าปัญญาชนจะเขียนบทความได้อย่างเฉียบคมเพียงใด ทว่าความ
สามารถในการด่าคนย่อมเทียบกับการรำลึกไม่ได้ เมื่อด่ากันได้ไม่ก็ยก
ขุนนางเฒ่าก็โมโหจนควั่นอกหู แต่สิ่งที่ทำได้ก็แค่ด่าอีกฝ่ายกลับว่าเป็น
พวกหยาบคายไร้การศึกษา

“กิน...กินข้าวได้แล้ว” พ่อครัวยกอาหารที่ปรุงเสร็จแล้วออกมา
พอเห็นสภาพที่พร้อมดีพร้อมต่ออยู่ในห้องโถงก็รีบถอยกรูดไปด้านหลัง

“กินข้าวหรือ” สวาทลิทลืเหลือบมองอาหารที่พ่อครัวยกออกมา
มีทั้งเนื้อทั้งผัก ดูท่าขุนนางนักโทษที่กล่าวหาบิดาของนางได้รับการดูแล
ดีไม่น้อย ยังได้รับการดูแลดีกว่าทหารหาญที่เฝ้ารักษายายแดนมากมาย
นางรีบหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาอุดจมูก แล้วแสรงถอยหลังหนึ่งก้าว
“ไอ้ สวรรค์ ข้าปวดหัวเหลือเกิน ยวนเหว่ย ข้าได้กลิ่นอาหารคาวไม่ได้
รับปัดทิ้งเร็ว”

“เจ้าคะท่านหญิง” หญิงรับใช้ที่ติดตามอยู่ด้านหลังสวาทลิทลืลุ
ขึ้นหน้า ยกเท้าเตะชามอาหารที่ถูกยกออกมาตามคำสั่งอย่างไม่ลังเล

ชามอาหารตกพื้น กลิ่นหอมฉุ้งทั่วห้องทันที

“แบบนี้ถึงจะถูก” สีหน้าสวาทลิทลืพิ่งพอใจ สั่งให้หญิงรับใช้
มอบเศษเงินให้พ่อครัวคนหนึ่ง “เจ้าไปทำอาหารให้ท่านผู้นี้ใหม่ จำไว้ว่า
อย่าใส่เนื้อสัตว์เป็นอันขาด”

“ได้ขอรับ ท่านผู้สูงศักดิ์” พ่อครัวรับเงินแล้วรีบวิ่งกลับห้องครัว
ผู้ที่ให้เงินจะพูดอันใดก็ถูกต้องทั้งหมด

⁴ มาจากสำนวน “วิหคสัน เกาทัณฑ์ซ่อน กระต่ายม้วย อย่างสุนัข” หมายถึง เมื่อ
หมดประโยชน์แล้วก็กำจัดทิ้ง

ผู้ดูแลโรงเตี๊ยมกวาดเศษอาหารไปเทบนพื้นหิมะด้านนอกเงียบ ๆ
แสงรั้งไม่เห็นว่าคุณหนูน้อยผู้นี้จ้องใจกลั่นแกล้ง

“เจ้าทำเช่นนั้นหมายความว่าอย่างไร” ผู้เฒ่าโมโหจนมือไม้สั่น

“ใช้สิทธิพลรังแกผู้อื่น ข้าเต็มผู้ตกอับอย่างไรเล่า” ฮวาลิวหลียิ้มหวานหยด “เป็นนักโทษที่มีความผิดติดตัวยังคิดจะกินเนื้ออันใดอีก
ราษฎรตามแนวชายแดนเดือนหนึ่งยังมีเนื้อกินไม่ถึงสองมือ ได้เฝ้ากระทำ
เพื่อชาติเพื่อราษฎร ย่อมต้องร่วมทุกข์ร่วมสุขกับชาวบ้าน”

ขุนนางเฒ่าผู้น่าสงสารถึงกับเป็นลมหมดสติเพราะถูกฮวาลิวหลียั่วโมโห

...

บุรุษที่อยู่ชั้นบนรออยู่นานยังไม่ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวจากด้านล่าง
รอยยิ้มบนใบหน้าจางหายทีละน้อย “เกิดอันใดขึ้น หลินฮุยจือยังไม่ตายหรือ”

“คือ...คนสกุลฮวาทำขามข้าวที่เคลือบยาพิษแตกแล้ว”

“เจ้าว่า...อันใดนะ”

พวกเขาต้องลงทุนลงแรงวางแผนนับไม่ถ้วน กว่าจะหาสถานที่
จัดฉากสร้างอุปสรรคที่ดูคล้ายเป็นเรื่องบังเอิญที่เกิดขึ้นระหว่างทาง และ
กว่าจะทำให้พวกเขามาพบกันที่โรงเตี๊ยมแห่งนี้ได้ ยามนี้กลับบอกเขาว่า
ทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำมาก่อนหน้านั้นเป็นการกระทำที่สูญเปล่า!

หลังความเงียบงัน ช่วงขณะล่องผ่าน ผู้ที่ลอบวางยาพิษ ในห้องครัวกล่าวอย่างขลาดกลัวว่า “สตรีสกุลฮวานางนั้นถูกเลี้ยงดูจน กลายเป็นคนดีจ้ะ เธอแต่ใจ ใจไม่กว้าง ไม่ตรงไปตรงมาอย่างที่คน ในตระกูลนักรบสมควรจะมีแต่เน้อย ช้าน้อยคิดไม่ถึง...คิดไม่ถึงว่านาง จะใช้วิธีการต่ำช้า ไร้ยางอายกลั่นแกล้งผู้อื่นเช่นนี้”

ได้กลิ่นคาวเนื้อแล้วเวียนหัวอันใดกัน ไฉนไม่บอกว่าตนเองเติบโตมา กับการดื่มน้ำค้างยามเช้าเสียเลยเล่า

พูดได้คำเดียวว่า หน้าไม่อาย!

ความเงียบเข้าปกคลุมภายในห้องอีกครา มีเสียงคนเดินไปมา อย่างรีบร้อนจากด้านนอก ผู้รับผิดชอบวางยาพิษจัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย แล้วบ้วนหน้าห่วยโย ก่อนแหม่ประตูเป็นช่องเล็ก ๆ ที่มีขนาดแค่ครึ่งตัวคน

จากนั้นเขาเห็นมือปราบหามหลินฮุยจือที่นอนหมดสติขึ้นมาชั้นบน จึงอดคิดไม่ได้ว่า ถ้าเด็กเมื่อก่อนขึ้นสกุลฮวาทั้งสองคนยั่วโมโหหลินฮุยจือ จนตายไปเสียยามนี้ก็จะดียิ่งนัก พวกเขาจะได้ประหยัดแรงอีกหน่อย

ทว่าน่าเสียดายที่หลินฮุยจือเป็นขุนนางรุ่นที่ดวงแข็งและแข็งแรงมาก ถึงจะถูกคนหามขึ้นมาด้วยหมดสติเพราะถูกยั่วโมโห ก็ยังนอนละเมอ ถึงความจงรักภักดีและคุณธรรมไม่ขาดปาก

ในฐานะขุนนางรุ่น การถูกคนหามขึ้นมาเช่นนี้นับเป็นความอับอาย

ขายหน้าเหลือแสนแล้ว

“พี่ใหญ่ ยามนี้พวกเราสมควรทำอะไรดี” บุรุษผู้นั้นปิดประตู แล้วหันมองชายที่นั่งข้างหน้าต่าง

“ยังจะทำอันใดได้ รีบหนีกันก่อนเถิด”

“หนีรี”

“หากไม่หนีจะอยู่ให้คนเขาสงสัยหรืออย่างไร!” บุรุษผู้นั้นสีหน้าเคร่งเครียด เขาคิดเสมอว่าตนเองวางแผนได้อย่างล้ำเลิศ แต่คาดไม่ถึงว่าจะสะดุดหัวที่มอยู่นี้

ฮวาลิวหลินนอนแทบไม่หลับทั้งคืน เตี้ยงของโรงเตี๊ยมทั้งเก้าห้องแคบ แม้ปูผ้าห่มเนื้อดีรองอีกชั้น นางก็ยังไม่สบายตัวเอามากๆ

นอนพลิกไปพลิกมาครึ่งคืน ในขณะที่ความวุ่นวายมาเยือน พลันมีเสียงตะโกนด้วยความตกใจดังมาจากชั้นล่าง นางปิดผ้าห่มออก สวมเสื้อตัวนอก แล้วคลุมทับด้วยเสื้อคลุมอีกตัวหนึ่งก่อนวิ่งลงไปชั้นล่าง

“ตะโกนอันใดแต่เช้า” เหล่ามือปราบสะดุ้งตื่นเพราะเสียงนี้ พวกเขาอ้าปากคิดจะด่ากลับ แต่เมื่อเห็นฮวาลิวหลินเดินออกมา ก็รีบกลืนคำพูดทั้งหมดลงไป

ฮวาลิวหลินเห็นน้องสาวเดินปล่อยผมยาวสยายออกมานอกห้องก็รีบเข้าไปดึงหมวกที่ติดกับเสื้อคลุมขึ้นมาสวมให้นาง กดเสียงต่ำถามว่า “เกิดเรื่องใดขึ้น”

“ข้างนอก...ข้างนอกมีนกกระจอกตายเต็มไปหมดขอรับ” ผู้ดูแลโรงเตี๊ยมตอบ หน้าซีดเผือด “อาหารเมื่อวานที่ข้าน้อยกวาดไปทิ้งข้างนอก...”

สีหน้าฮวาลิวหลินเคร่งเครียด ก้าวยาวๆ ออกไปนอกห้องโถง เขาเห็นลานด้านนอกมีนกกระจอกนอนตายเกลื่อนพื้น ยังมีเศษอาหารที่จับตัวเป็นก้อนแข็งบนหิมะอีกส่วนหนึ่ง

อาหารที่น้องสาวทำตกพื้นชามนั้นมียาพิษ

“ไม่ใช่ข้าน้อย ไม่เกี่ยวกับข้าน้อยนะขอรับ” พ่อครัวที่ตามออกมาดูถึงกับส่ายหัวไปมาด้วยความตกใจ “ข้าน้อยทำงานที่นี้สิบกว่าปี บรรพชนล้วนมีประวัติขาวสะอาด มิกล้าทำเรื่องนี้หรอกขอรับ”

“นี่ นี่ นี่...” เจ้าหน้าที่หน่วยตรวจการเห็นภาพนี้แล้วเข้าอ่อนตันคว้น หากขุนนางนักโทษผู้นั้นตายที่นี่ คนในโรงเตี๊ยมหลวงอย่างพวกเขาจะต้อง โชคร้ายกันหมด

“พี่สาม เกิดอันใดขึ้นหรือ” ฮวาลิวหลี่เดินตามออกมา

ฮวางคงรีบลุกขึ้นยืนบังฮวาลิวหลี่เอาไว้ ไม่ให้นางเห็นภาพที่น่าสะอิดสะเอียนนี้ “ไม่ต้องดู มิฉะนั้นเจ้าจะกินข้าวไม่ลง”

“น่ากลัวจริง ๆ” ฮวาลิวหลี่ตบหน้าอกดังป๊ ๆ ทำหน้าประมาณาว่า ข้าเป็นสตรีอ่อนแออบบางอย่างยิ่ง ก่อนหมนตัวตั้งท่าจะเดินกลับเข้าห้องโถง “ข้ากลัวของสกปรกพวกนี้ที่สุด”

ฮวางคงจัดเสื้อคลุมตัวนอกของนางให้เข้าที่ “กลับเข้าห้องแล้วให้ ยวนเหว่ยช่วยเกล้าผมให้ พี่จะให้คนมาเก็บกวาดลานด้านนอกก่อน”

“เจ้าคะ” เพราะความรีบร้อนทำให้ฮวาลิวหลี่สวมเสื้อผ่าน้อยชิ้น เกินไป พอมีลมพัดผ่านห้องโถงจึงรู้สึกหนาวเยือก นางกลับเข้าห้อง แล้วซุกตัวใต้ผ้าห่มอย่างเกียจคร้านครู่หนึ่ง ก่อนเรียกหญิงรับใช้ให้ยก อ่างน้ำมาล้างหน้า แล้วเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่

เมื่อนางลงมาชั้นล่างอีกครา คนอื่นๆ กินอาหารเข้ากันเกือบหมดแล้ว นางนั่งข้างโต๊ะมองหลินฮุยจือแวบหนึ่ง แล้วแสวงหาเรื่องตออาหารบนโต๊ะไปเรื่อย

นางกินข้าวยังไม่ถึงสองคำ แต่กลับดิ้นรนดิ้นมากมาย แม้นางจะทำตัวเรื่องมากเพียงใด ทว่าหลินฮุยจือที่นั่งอยู่มุมห้องกลับไม่พูดไม่จา

รองจนกระทั่งฮวาลิวหลี่กินอาหารเข้าเสร็จ ไม่เห็นหลินฮุยจือ พูดจาวักกล่าวนาง ทำนางอดคิดไม่ได้ว่า หรือนางจะยั่วโมโหจนตาเฒ่าผู้นี้ ไม่สบายแล้ว

ผู้เฒ่าคนนี้อายุมากแล้ว แต่จิตใจกลับไม่กว้างขวางตามอายุ เมื่อ มีโอกาสอันดีที่จะหาเรื่องนางได้ เขาก็ไม่สมควรจะปล่อยโอกาสนี้ผ่านไป

ขณะครุ่นคิด ฮวาลิวหลี่เห็นขุนนางเฒ่าเดินตรงมาหา นางเลิกคิ้ว ใบหูเล็กน้อย ก่อนก้มมือเรียกทหารในห้องโถงให้มายืนอยู่ด้านหลังนาง เพื่อเสริมบารมีให้ดูน่าเกรงขาม

การทะเลาะกับผู้อื่น เรื่องสำคัญที่สุดก็คือจะต้องมีคนมากมีอำนาจ

เต็มเปี่ยมไว้ก่อน

ความรู้สึกของหลินฮุ่ยจื่อ นั้นซับซ้อนยิ่งนัก เขาถูกล่ามตรวนทำให้เดินลำบาก เดินสองก้าวก็ต้องหยุด เดินสามก้าวก็หายใจหอบด้วยความเหน็ดเหนื่อย แต่สุดท้ายเขายังเดินมาเบื้องหน้าฮวาลิวหลินได้

ไม่รอให้ฮวาลิวหลินเอ่ย เขาเป็นฝ่ายค้อมกายคำนับนางอย่างเต็มพิธีการ

ฮวาลิวหลินหันไปเปลี่ยนสีอย่างเห็นได้ชัด ตาเขื่อน้ำคิดว่าจะทำอันใด คิดจะคำนับนางเพื่อหวังให้นางอายุยืนช่นนั้นหรือ

เถียงสู้นางไม่ได้ก็ใช้วิธีต่ำช้าอย่างนี้รี

“ขอบคุณที่คุณหนูช่วยชีวิตข้าเมื่อวาน” เขาเป็นขุนนางใหญ่ มีตำแหน่งเป็นขุนนางชั้นสามในราชสำนัก แม้เห็นแก่ตัวและมีจุดยืนที่แตกต่าง แต่ก็มิใช่คนโง่เขลา

ตอนเช้าตื่นขึ้นมาก็รู้ว่ามีคนคิดจะวางยาพิษสังหารเขา ทั้งยังลงมือหลังจากสองพี่น้องสกุลฮวาเดินทางมาถึง หลินฮุ่ยจื่อก็รับรู้ได้ถึงแผนชั่วที่ซ่อนอยู่เบื้องหลัง

หากเขาเสียชีวิต ปัญหาแต่เดิมที่เป็นเพียงความขัดแย้งเรื่องความเห็นต่างทางการเมืองธรรมดาจะกลายเป็นความแค้นลึกล้ำ ปัญญาชนมีความรู้ เยอหยิ่ง ทะนงตน ส่วนฮวาลิวถึงลือชื่อนามในหมู่ราษฎรเนื่องจากทำศึกชนะแคว้นจินพั่ว หากสองฝ่ายบาดหมางกัน จะเกิดความวุ่นวายใหญ่หลวงในราชสำนัก แม้แต่ราชวงศ์จิ้นก็เกรงว่าจะพลอยได้รับผลกระทบไปด้วย

เป็นแผนยิงเป้าพัฒนศาสตร์ดอกเดียวได้วิหคหลายตัวที่แยบยล จะต้องเป็นแผนร้ายของแคว้นซ้าคิกเป็นแน่

เย็นวานนี้การกระทำของบ่าวรับใช้สกุลฮวาที่ทำขามอาหารของเขาhek ไม่เพียงช่วยชีวิตเขาไว้ แต่ยังช่วยผู้ที่อาจถูกดึงเข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ไว้ด้วย

แม้หลินฮุ่ยจื่อไม่ชื่นชอบผู้ที่ชอบทำสงคราม แต่นั่นมิได้หมายความว่าเขาคือคนที่ไม่รู้บุญคุณคน

เมื่อมองฮวาลิวหลินอีกครา ถึงเขาจะรู้สึกว่าคุณหนูผู้นี้ถูกเลี้ยงดู

อย่างตามใจเกินไป ปากคอเราะรายมากเกินไป นิสัยใจคอหรือก็แย่เกินไป
เป็นคนเรื่องมาก ชอบตีไปเรื่อยก็จริง ทว่าก็ยังมิข้อดีอยู่บ้าง

อย่างเช่น...

หลินฮุยจื่อชอบคิดอย่างตั้งใจ อย่างเช่น เป็นดรุณีน้อยที่หน้าตาดี

หากปัญญาชนคิดจะเอ่ยวาจาชื่นชมผู้ใด มักจะสรรหาคำไพเราะ
เสนาะหูมาชื่นชมได้เสมอ ดังนั้นแม้หลินฮุยจื่อจะติสวาทลิวหลีที่ช่วยชีวิต
เขามากมายเพียงใด ทว่าก็ยังรังสรรค์คำขอบคุณและคำชื่นชมที่ฟังรื่นหู
มาได้มากมาย

สวาทลิวหลี “...”

ร้ายกาจยิ่งนัก ขุนนางบุนยังคงร้ายกาจที่สุด เขากล่าวถึงนิสัย
เรื่องมากที่นางตั้งใจทำงานนางกลายเป็นคนละเอียดรอบคอบ ทำอันใด
ด้วยความระมัดระวัง กระทั่งสามารถช่วยคนให้พ้นภัยอันตรายได้ ขนาด
นางฟังแล้วยังเกือบจะคล้อยตาม

“ถึงได้ทำท่านนี้จะพูดจาง่าฟังเพียงใด ท่านก็ไม่ได้กินเนื้อแน่นอน”
สวาทลิวหลียกผ้าเช็ดหน้าเช็ดมุมปากเบาๆ “ไม่มีประโยชน์”

หลินฮุยจื่อชะงัก หน้าแข็งค้างเล็กน้อย “ข้ามิได้หมายความว่าเช่นนั้น”
“ในเมื่อมิได้หมายความว่าเช่นนั้นก็ไม่จำเป็นต้องพูดแล้ว” สวาทลิวหลี
หันกลับไปเลือกอาหารด้านหลังจำนวนหนึ่ง “พวกเจ้าเดินทางไปกับใต้เท้า
ผู้นี้ จำไว้ให้ขึ้นใจว่าจะต้องคอยดูแลอาหารการกินของใต้เท้าท่านนี้ให้ดี”

จะให้เขากินเนื้อสัตว์ไม่ได้เป็นอันขาด ต้องหาทางทำให้เขายากกิน
แต่ไม่ได้กิน ทั้งยังใช้โอกาสนี้คุ้มกันตาเผ่านี้ไปให้ถึงจุดหมาย เพื่อจะได้
ไม่ถูกคนลอบทำร้ายจนถึงแก่ชีวิตระหว่างทาง

หลินฮุยจื่อตะลึงงันเนิ่นนาน ก่อนคำนับสวาทลิวหลีอีกครั้งอย่าง
นอบน้อม “คุณหนูเป็นผู้มีคุณธรรมสูงส่ง ข้ามิอาจเทียบกับคุณหนูได้
แม้แต่น้อย”

สวาทลิวหลีขยาดมองแวบหนึ่ง ก่อนเบี่ยงตัวหลบไปด้านข้าง
อย่างแนบเนียน นางลุกขึ้นเฝ้าสวาทลิวหลีคงว่า “พี่สาม พวกเราสมควร
ออกเดินทางได้แล้วเจ้าคะ”

ถ้ายังไม่ไป ตาเผ่านี้คงจะคำนับนางอีกแน่

นางอายยังน้อย จะรับการคำนับจากผู้เฒ่าได้อย่างไร

“ได้” ฮวาฉางคงที่นั่งอยู่ข้างๆ ผงกัศรีชะรับคำสวัสดียิ้มแฉ่ง เขาไม่สงสัยที่หลินฮุยจื่อเอ่ยชมพฤติกรรมของฮวาลิวหลิแม่แต่น้อย ถึงกับยังรู้สึกว่าการที่หลินฮุยจื่อเียนยอน้องสาวนั้นสามารถนำไปใช้เป็นแบบอย่างได้

เมื่อขึ้นรถม้า ฮวาลิวหลิมองผู้ดูแลโรงเตี๊ยมหลวงที่ยืนค้อมกายส่งพวกนาง และมองโรงเตี๊ยมซ่อมซ่อด้านหลังผาตหนึ่ง ก่อนหยิบถุงแพรใส่เงินใบหนึ่งโยนให้เขา “ในรัศมีหลายร้อยหลี่นี้มีโรงเตี๊ยมของเจ้าเพียงแห่งเดียว นำเงินจำนวนนี้ไปซ่อมแซมให้ดีๆ”

นางเกรงว่าหากพายุหิมะโหมกระหน่ำจะทำให้โรงเตี๊ยมถล่ม แล้วผู้บริสุทธิ์จำนวนไม่น้อยอาจต้องโชคร้ายด้วยเหตุนี้

“ขอบคุณผู้สูงศักดิ์ ขอบคุณผู้สูงศักดิ์” เพียงชั่วครู่เดียวเกิดเรื่องร้ายแรงถึงเพียงนี้ก็สร้างความหวาดผวให้ผู้ดูแลโรงเตี๊ยมจนทำอันใดไม่ถูก เคยคิดว่าผู้สูงศักดิ์ที่เรื่องมากผู้นี้จะหาเรื่องยุ่งยากให้เขา แต่คาดไม่ถึงว่านอกจากนางจะไม่เอ่ยวาจา ยังให้เงินเขาซ่อมแซมปรับปรุงโรงเตี๊ยม นางมิใช่ผู้สูงศักดิ์ธรรมดา หากเป็นเทพธิดาบนสวรรค์จุติลงมาต่างหาก

หลังสองพี่น้องสกุลฮวาจากไป หลินฮุยจื่อขอให้มือปราบนำกระดาดห่มกันมาให้ เขาเขียนจดหมายฉบับหนึ่ง ก่อนให้วุ่นให้คนของโรงเตี๊ยมนำไปส่งที่เมืองหลวง

สองพี่น้องสกุลฮวามีคุณธรรมสูงส่ง แม้แค้นใจที่เขากล่าวโทษฮวาอิงถึงก็จริง ทว่าเมื่อเห็นเขามีภัยที่อาจถึงแก่ชีวิตก็ยังละทิ้งความแค้นส่วนตัว ส่งทหารคุ้มกันเขาไปยังสถานที่ปลายทาง ความใจกว้างเยี่ยงนี้ทำเขาละอายใจยิ่งนัก

หรือ...เขาคิดต่อคนสกุลฮวาจริงๆ นี่เป็นความผิดของเขาอย่างนั้นหรือ

ระหว่างการเดินทาง เพราะความเรื่องมากของฮวาลิวหลิทำให้ขบวนรถเดินๆ หยุดๆ จนนจดหมายของหลินฮุยจื่อถูกส่งไปถึงเมืองหลวง ก่อนพวกนางก้าวหนึ่ง

ในจวนเสนาบดี เล่าจิ้นบัวเสนาบดีกรมคลังกำลังหารื้อเรื่องงานกับจ้าววินเตอรองเสนาบดีกรมคลังในห้องหนังสือ เขาได้ยินบ่าวรับใช้รายงานว่ามีจดหมาย

จากสหายสนิทส่งมาถึงก็ให้คนรีบไปนำมาให้

“เฮ้อ” เจาจิ้นปู้ว์รับจดหมายมาถือไว้ มิได้เปิดอ่านทันที เขายิ้มแหยๆ “ครานี้ความคิดเห็นทางการเมืองของข้ากับสุยจื่อต่างกันจนขัดแย้งกันอย่างเห็นได้ชัด”

เขาไม่อยากเปิดจดหมายฉบับนี้อ่านด้วยซ้ำ

หลินสุยจื่อยังคงตื้อรั้น คิดว่าการที่แม่ทัพสวาร์จู่ไล่กองทัพจินพั่วออกไป แล้วยึดดินแดนอีกฝ่ายเอาไว้ นั่น เป็นการใช้อำนาจทางทหารที่เกินจำเป็น ทว่าเขาเองกลับเห็นด้วยกับการกระทำของแม่ทัพสวาร์ ดังนั้น หลินสุยจื่อจึงพยายามโน้มน้าวให้เขาได้เห็นเช่นเดียวกันมาตลอด ภายหลังพวกเขายังโต้เถียงเรื่องนี้ในห้องพระโรง

เกรงว่าจดหมายฉบับนี้จะมีได้เขียนเพราะความคิดถึงสหายเก่า เช่นเขาแต่อย่างใด

“ได้เท่า เพื่อช่วยได้เท่าหลินแล้ว ท่านถึงกับต้องขอความช่วยเหลือไปทั่ว หากได้เท่าหลินรู้เรื่องนี้จะต้องเข้าใจในความตั้งใจของท่านแน่” จั๋ววันเต๋อปลอบใจ “ท่านกับได้เท่าหลินเป็นสหายกันมาหลายสิบปี จะผิดใจกันเพราะเรื่องเล็กน้อยแค่นี้หรือ”

“นิสัยของสุยจื่อเป็นอย่างไรไซ้เจ้าจะไม่รู้ เขาทั้งดื้อทั้งรั้น เรื่องที่เขาคิดไว้ ต่อให้ใช้อาวุธแปดตัวก็ยิ่งยากให้เขาเปลี่ยนใจไม่ได้” เจาจิ้นปู้ว์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ สุดท้ายยังคงแกะจดหมายฉบับนั้นซ้ำๆ

จั๋ววันเต๋อรู้ถึงความขัดแย้งในราชสำนักที่เกิดขึ้นเมื่อหลายวันก่อน ระหว่างคนทั้งสองดี เพราะได้เท่าหลินเป็นคนอารมณ์ร้อน คิดว่าเนื้อหาในจดหมายคงจะเป็นคำตำหนิได้เท่าเจามากกว่าครึ่ง หลายชั่วชีวิตผ่านไป เขาคิดหาวิธีปลอบใจได้เท่าเขาได้หลายวิธีแล้ว

เขารอคูหนึ่งก็ไม่เห็นได้เท่าเขาพูดจา เมื่อมองสีหน้าของอีกฝ่ายก็เห็นแววตกตะลึงระคนสงสัย ราวกับในจดหมายเขียนถึงสิ่งที่น่าเหลือเชื่อเอาไว้

“ได้เท่า” จั๋ววันเต๋อคิดในใจ คงไม่โมโหเพราะเนื้อหาในจดหมายของได้เท่าหลินจนทำอันใดไม่ถูกกระมัง

“อวันเต๋อเอ๋ย” เจาจิ้นปู้ว์วางจดหมายลง สีหน้าขบขัน เต็มไปด้วยความขัดแย้งบางอย่าง “เจ้าคิดว่าด้วยนิสัยของสุยจื่อ หากถูกคนชมเชยแล้ว

จะยอมเอ่ยสิ่งที่ผิดต่อความคิดของตนเองหรือไม่”

“ที่ได้เท่าพุดนั้น...หมายความว่าอะไร” จั่ววันเต๋อถามอย่างงุนงง

“อย่างเช่น ชื่นชมลูกๆ ของผู้ที่เขาชิงชัง”

ครั้นได้ยินเช่นนั้น จั่ววันเต๋อถึงกับหัวเราะเสียงแห้ง “เรื่องนี้คงจะต้องดูว่าเป็นผู้ใดชอบ”

“อาทิลูกๆ ของแม่ทัพฮวา”

“เป็นไปได้เด็ดขาด!” จั่ววันเต๋อพูดโพล่งแล้วถึงรู้สึกว่าย้อคำนั้นตรงเกินไป เขาตอบเร็วเกินไป จนดูคล้ายจะกล่าวหาว่าได้ทำหลินเป็นคนใจคอคับแคบอยู่กลายๆ จึงรีบชี้แจงอ้อมๆ อีกหลายประโยคว่า “ลูกๆ ของแม่ทัพฮวาเติบโตแถวชายแดน ได้รับการอบรมสั่งสอนจากแม่ทัพฮวาและแม่ทัพเว่ย นิสัยและการกระทำจะต้องคล้ายคลึงบิดามารดาอยู่มาก ด้วยนิสัยของได้เท่าหลิน พวกเขาไม่ควรจะเป็นเด็กรุ่นหลังที่ได้เท่าหลินชื่นชอบ”

หากจะให้กล่าวเช่นนั้นเป็นไปได้ ต่อให้ตายก็เป็นไปไม่ได้ นอกเสียจากว่าจะหาเรื่องตีเตียนอีกฝ่ายตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า นั่นจึงจะเป็นเรื่องปกติมากกว่า

ด้วยนิสัยของได้เท่าหลิน เกรงว่าจะยอมเอาหัวชนกำแพงตายดีกว่าจะพุดถึงสกุลฮวาในด้านดี

เวลาเดียวกันนั่นเอง จดหมายข่าวลับสุดยอดเยี่ยมเกี่ยวกับเรื่อง
ที่หลินฮุ่ยจื่อเกือบเสียชีวิตเพราะถูกลอบสังหารถูกนำมาวางบนโต๊ะหนังสือ
ของฮ่องเต้

ฮ่องเต้ซางหลงมองจดหมายลับฉบับนั้นเงียบ ๆ สีหน้าเคร่งเครียด
ขั้นที่รับใช้ก้มหน้ามิกล้าหายใจแรง ด้วยกลัวจะทำฮ่องเต้ไม่พอใจ
ภายในห้องเงียบสนิทอย่างที่ไม่มีความเคลื่อนไหวความเงียบนั้นลงได้
ยามนี้เองมีเสียงฝีเท้าแผ่วเบาและรวดเร็วดังขึ้นนอกพระที่นั่ง
“เสด็จพ่อ”

ได้ยินเสียงเรียกนี้แล้ว เหล่าข้ารับใช้ทั้งหลายจึงพออนคลายลงโดย
ไม่รู้ตัว

ผู้เข้ามาใหม่เป็นบุรุษอายุน้อยรูปร่างสูงโปร่ง สวมชุดผ้าไหมเนื้อดี
ไบหน้าโดดเด่นเป็นเลิศกว่าคนทั่วไป พาให้ห้องสว่างไสวกว่าเดิมอีกหลายส่วน
บรรดาข้ารับใช้ค้อมกายอย่างพร้อมเพรียง “ถวายบังคมรัชทายาท”

รัชทายาทเดินมาหยุดเบื้องหน้าฮ่องเต้ด้วยท่าทางสบาย ๆ ก่อน
คำนับฮ่องเต้ซางหลง “มีผู้ใดในราชสำนักที่ไร้ธำมรงค์หรืออีกแล้ว”

“ไม่ว่าผู้ใดก็หาเรื่องไม่เก่งเท่าเจ้าสั๊กคน” ฮ่องเต้ซางหลงตอบอย่าง
ไม่พอใจ วางจดหมายลับไว้บนโต๊ะ ก่อนเหลียวมองผู้มาใหม่ “เมื่อวาน
เจ้าใหญ่มีงานขึ้นตำหนักใหม่ เจ้าไปรำสุรากับเขาด้วยหรือ”

“พี่ใหญ่การจะสุราลูกต่อหน้าผู้คนมากมาย ลูกทำเขาเสียหน้าไม่ได้พะยะค่ะ” รัชทายาทหนึ่งเก้าอย่างเกียจคร้าน “ถึงยามนั้นหากมีข่าวว่าพี่น้องไม่ปรองดองกัน ผู้ที่เสียใจคงไม่พ้นเสด็จพ่อ”

ฮ่องเต้ซางหลงคิดจะตำหนิรัชทายาทสักสองสามคำเรื่องทำนองที่น้องตัวอ่อนราวกับไร้กระดูกก็ยังทำไม่ลง เขากล่าวว่า “หลินฮุยจือถูกคนลอบสังหารขณะอยู่ในโรงเตี๊ยมหลวงที่อำเภอหวงหวาย”

รัชทายาทมองบิดาเงิบๆ รอให้เขาพูดต่อ

“ยังดีที่เกิดเหตุไม่คาดฝันทำให้เขาเอาชีวิตรอดมาได้”

“อ้อ” รัชทายาทหลุบตา น่าเสียดายนัก

“ดูท่าทางเจ้าคล้ายจะผิดหวัง”

“วันทั้งวันเอาแต่ชมพี่ใหญ่ว่าดี แต่หาข้อเสียของลูกต่อเบื้องพระพักตร์ตลอด เขาอยากดั่งลูกให้ลงจากตำแหน่งรัชทายาทแล้วดันพี่ใหญ่ขึ้นแทน” รัชทายาทตอบซ้าๆ “เสด็จพ่อก็ทรงทราบดีว่าลูกไม่มีนิสัยเสียอย่างอื่น นอกจากเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้น”

“หากเขาเสียชีวิตจริง ๆ เจ้าจะเดือดร้อน” ฮองเต้ซางหลงถอนหายใจ “ขุนนางทั่วราชสำนักต่างรู้ว่าเจ้าไม่ชอบหลินฮุยจือ ถ้าเขาตายอย่างไม่ชัดแจ้งเช่นนั้น ผู้คนมักกล้าเอ่ยต่อหน้าก็จริง แต่จะต้องคิดในใจว่าเป็นฝีมือของเจ้า”

รัชทายาทหัวเราะเบาๆ เขาชอบเห็นคนที่ไม่ชอบเขาพูดไม่ออกทั้งๆ ที่รู้สึกไม่พอใจอย่างยิ่ง การนั่งในตำแหน่งนี้ ถึงจะไม่ทำอันใดเลยก็ยังมีคนนับไม่ถ้วนพยายามที่จะหาข้อเสียของเขาให้ได้

เห็นท่าทีของรัชทายาทเป็นเช่นนี้ ฮองเต้ซางหลงก็รู้ว่าลูกคนนี้ถือดีว่ามีเขาคอยให้ท้าย จึงไม่เคยนึกถึงปัญหานี้มาก่อน “เจ้านะ เจ้านะ...”

ระหว่างที่สองพ่อลูกสนทนากันอยู่ มีขันที่เข้ามารายงานว่าสนมเลียนขอเข้าเฝ้า

ระยะนี้ฮองเต้ซางหลงกำลังพิจารณาเรื่องการสมรสของโอรสคนโต ครั้นได้ยินว่าสนมเลียนขอเข้าเฝ้าจึงให้นางเข้ามา ยามที่สนมเลียนเข้ามา เขาถือโอกาสปิดจดหมายลับบนโต๊ะ

“หม่อมฉันถวายบังคมฝ่าบาทเพคะ” แม้สนมเลียนอายุใกล้จะสี่สิบปีแล้ว แต่ยังคงงดงามโดดเด่น นางคำนับฮองเต้ซางหลงอย่างอ่อนช้อยแล้ว

ยังหันกลับมาส่งยิ้มน้อย ๆ อย่างมารดาผู้มากเมตตาให้รัชทายาท

ทว่าน่าเสียดายที่รัชทายาทมิได้รับรู้ถึงความเมตตากรุณาของนาง ยกมือคำนับแล้วพียงหลังกับเก้าอี้โดยไม่ขยับไปที่ใด

สนมเสียน “...”

รัชทายาทผู้ไม่รู้จักรักกาลเทศะเสียเลย นางมีเรื่องปรึกษาฮ่องเต้ ถ้าเป็นผู้ที่เข้าใจชนบทรธรรมเนียมและรู้การควรไม่ควรจะต้องเป็นฝ่ายขอตัวออกไปแล้ว แต่นี่เขากลับไม่ทำ ไม่เพียงไม่ไป ยังหาทำนองที่สบายกว่าเดิม นี่เขาไม่เห็นนางอยู่ในสายตารึ!

รัชทายาทสังเกตเห็นสนมเสียนมองเขาบ่อยครั้งจึงกลอกตาไปมา เห็นเขาเป็นคนประเภทเข้าอกเข้าใจผู้อื่นอย่างนั้นหรือ

ไม่ใช่ซะ

ดังนั้นเขาไม่เพียงจะหาทำนองที่สบายมากขึ้น ยังสั่งให้คนเปลี่ยนชาร้อนถ้วยใหม่ คลียิ้มทำนองว่า ค่อย ๆ คุยกันไปนะ ข้าก็แค่อยากรู้เรื่องด้วยคนเท่านั้น

สนมเสียนสุดลมหายใจเข้าลึก หันมองฮ่องเต้ข้างหลัง “ฝ่าบาท วันนี้หม่อมฉันขอเข้าเฝ้าเพราะเรื่องวิวาทของลูกเข้า ลูกคนนี้นั้นทั้งวันเอาแต่หาความก้าวหน้าจนไม่สนใจเรื่องวิวาทของตนเอง ในฐานะผู้ใหญ่พวกเราจำต้องเอาใจใส่เขามากสักหน่อยพะคะ”

“เจ้าใหญ่อายุยี่สิบเอ็ดปีแล้ว ไม่สมควรปล่อยให้เรื่องสมรสยืดเยื้อต่อไป” ฮ่องเต้ข้างหลังพยักหน้า “หมิงเฮ่ามีวิชายุทธ์สูงส่ง ทั้งยังชอบศึกษาวิชาทหาร การวางค่ายกล หาชายาที่สนใจเรื่องเดียวกันกับเขาดีหรือไม่”

“ความหมายของฝ่าบาทก็คือ” สีน้าสนมเสียนไม่ค่อยยินดีนัก

“แม้ทัพพิทักษ์แผ่นดินมิบุตรคนหนึ่ง ได้ยินว่ารูปโฉมงดงาม อายุสิบห้าปี เหมาะกับหมิงเฮ่า หากเจ้าไม่มีความเห็นอื่น เราจะบากหน้าเป็นเถ้าแก่ไปสู่อะไร”

สนมเสียนได้ยินเช่นนั้นให้หวั่นใจ ฮ่องเต้มีความคิดเช่นนี้หรือ ด้วยตำแหน่งฐานะของแม่ทัพพิทักษ์แผ่นดินยามนี้ ให้เกี่ยวข้องกับบุตรของเขานับเป็นเรื่องดี ทว่า...

แม้ทัพบู้มีความดีความชอบมากมายในประวัติศาสตร์ล้วนเป็นที่หวาดระแวงของฮ่องเต้ โดยเฉพาะคนอย่างฮวออิงถึง หากทำอันใดไม่ระมัดระวังเพียงเล็กน้อยอาจจะโชคร้ายทั้งตระกูล ฮองเต้เป็นหนุ่มใหญ่มีกำลังวังชา ย่อมหวาดระแวงสกุลฮวาเป็นแน่ ไม่อย่างนั้นจำเป็นต้องให้บุตรสกุลฮวาเป็นสะใภ้ของราชวงศ์ด้วยหรือ

การรับบุตรสกุลฮวาเป็นชายานั้นมีหน้ามีตาอยู่ชั่วขณะ แต่ถ้ามองการณ์ให้ไกลกว่านั้น ย่อมไม่ใช่เรื่องดี เมื่อใดที่ฮ่องเต้ไม่พอใจสกุลฮวา ย่อมไม่พอใจโอรสที่รับบุตรสกุลฮวาเป็นชายาด้วย

ความผูกพันระหว่างคนในครอบครัวภักษัตริย์จะแล้งน้ำใจเช่นนี้เอง

“ฝ่าบาทเพคะ บุตรสกุลฮวาย่อมเป็นสตรีดีงามหนึ่งในหมื่น” สนมเสียนพูดยิ้มๆ “แต่ลูกเข้านิสัยแข็งกระด้าง หากรับบุตรตระกูลแม่ทัพเป็นชายาเกรงว่าต่อไปอาจจะเกิดความขัดแย้งกัน ไม่รู้หาหญิงที่มีความรู้ด้านวิชาการมีนิสัยอ่อนโยนเรียบร้อย สองสามีภรรยาจะมีนิสัยที่เสริมกันและกันจึงจะสมบูรณ์เพคะ”

เมื่อได้ยินสนมเสียนปฏิเสธข้อเสนอของตน ฮองเต้ซางหลงจ้องสนมเสียนหนึ่ง จนนางกระสับกระส่ายไม่สบายใจ เขาถึงค่อยดึงสายตากลับมาเอ่ยเสียงเรียบว่า “เมื่อเป็นเช่นนั้นก็แล้วแต่ความประสงค์ของเจ้า...”

“เสด็จพ่อ ลูกไม่รบกวนการสนทนาของเสด็จพ่อกับสนมเสียนแล้ว ลูกขอตัวก่อนพะย่ะค่ะ” รัชทายาทอ้าปากหาวแล้วลุกขึ้นอย่างเฉื่อยชาหลังคำนับฮองเต้ซางหลงแล้วก็เตรียมตัวจะจากไป

“ช้าก่อน” ฮองเต้ซางหลงเรียกเขาไว้ “ข้างนอกอากาศหนาว หยิบเสื้อคลุมของพ่อไปใส่ก่อน”

หัวหน้าชั้นที่รับนำเสื้อคลุมมาสวมให้รัชทายาทด้วยตนเอง ก่อนส่งเขาออกจากพระที่นั่ง

“รัชทายาท เสด็จช้าๆ พะย่ะค่ะ” จ้าวซานไฉ หัวหน้าชั้นที่มองส่งรัชทายาทจากไป จนกระทั่งมองไม่เห็นราขยานของรัชทายาทแล้ว ค่อยปิดหิมะบนตัวและเปลี่ยนรองเท้าคู่มือ ก่อนกลับเข้าไปคอยรับใช้ในพระที่นั่งดังเดิม

หลังสนมเสียนจากไปแล้ว ฮองเต้ซางหลงถามจ้าวซานไฉว่า “ตอนที่

รัชทายาทออกไป ได้บอกหรือไม่ว่าตำแหน่งบูรพาขาดเหลือสิ่งใดบ้าง”

เจ้าวานไฉ่ส่ายหน้า “ก่อนที่จะรัชทายาทจะเสด็จจากไป ทรงกำชับเพียงว่าให้ป่าวคอยรับใช้ฝ่าบาทให้ดี มิได้ตรัสถึงเรื่องอื่นพะยะค่ะ”

“อิงอ๋องจัดงานขึ้นตำแหน่งใหม่เมื่อวาน เรามอบสิ่งของให้เขาไม่น้อย...”
ฮองเต๋ซางหลงนั่งเงิบไปครู่หนึ่ง “สิ่งที่อิงอ๋องมี รัชทายาทกลับไม่มี เช่นนี้เหมือนเราจะลำเอียง

“เจ้าไปดูท้องพระคลังส่วนตัวของเรา เลือกสิ่งที่รัชทายาทชอบแล้วนำไปมอบให้เขา” ฮองเต๋ซางหลงครุ่นคิดอีกเล็กน้อย “แล้วเลือกอาชวบรรณาการจำนวนหนึ่งที่ได้รับมาเมื่อหลายวันก่อนส่งไปที่ตำแหน่งบูรพาด้วย”

“รับด้วยเกล้าพะยะค่ะ” เจ้าวานไฉ่ยิ้มรับคำสั่ง ก่อนลาล่องออกไป

รัชทายาทออกจากตำแหน่งเงินหยางได้ครึ่งทางก็เจออิงอ๋ององค์ชายใหญ่เข้านั่งอยู่ในราชยาน ประสานมือให้อิงอ๋องอย่างไม่ใส่ใจนัก

อิงอ๋องทำหน้าที่ถึง กระโดดลงจากหลังม้าคำนับตอบ

เป็นรัชทายาทเท่ากับเป็นประมุขของแผ่นดินครึ่งตัว ดังนั้นการคำนับของรัชทายาทมีฮ่ององค์ชายทั่วไปจะรับไหว

“ไม่ทราบว่ารัชทายาทเสด็จมาจากที่ใดพะยะค่ะ” อิงอ๋องยิ้มตาแข็ง ก่อนกล่าวทักทาย

รัชทายาทเลิกคิ้ว จับชายแขนเสื้อให้เข้าที่อย่างเชื่องช้า “ไปนั่งคุยกับเสด็จพ่อมาครู่หนึ่ง”

อิงอ๋องฉีกยิ้มมุมปาก เอ่ยว่า “อาชาชั้นยอดที่รัชทายาททรงต้องพระทัยในตำแหน่งของกระหม่อม เดิมกระหม่อมสมควรจะถวายพระองค์ แต่เพราะเป็นอาชาพระราชทานจากเสด็จพ่อ กระหม่อมจึงมีอาจส่งต่อให้ผู้อื่นได้”

“อ้อ” รัชทายาทลากเสียงยาว “หากพี่ใหญ่ไม่พูดถึงเรื่องนี้ เรา¹

¹ เรา (กู 孤) เป็นสรรพนามที่กษัตริย์จีนใช้เรียกแทนตนเองตั้งแต่ยุคชุนชิว (ก่อนคริสต์ศักราชประมาณ 900 - 200 ปี) จนกระทั่งจักรพรรดิฉินสื่อ (จั้นซี) แห่งราชวงศ์ฉินรวบรวมแผ่นดินจีนให้เป็นปึกแผ่น จึงเรียกแทนตนเองว่าเรา (เจิน 朕) ต่อมาคำว่าเรา (กู 孤) จึงเป็นสรรพนามที่ฮ่องหรือพระบรมวงศ์ชั้นสูงใช้เรียกแทนตนเอง

ก็ลืมไปแล้ว”

รัชทายาทเลิกจ้องมองสีหน้าไม่ค่อยพอใจของอิงอ่อง “ไม่เป็นไร พอดีเราชอบม้าที่มีสีขนบริสุทธิ์มากกว่า ขนหางม้าของพี่ใหญ่ตัวนั้นหลากสีไปสักหน่อย หากส่งมายังตำหนักบูรพาจะถูกม้าตัวอื่นรังเกียจเอาได้”

อิงอ่องสวดลมหายใจเข้าลึก พยายามบอกตนเองว่าจะมีโทษไม่ได้ “รัชทายาท ม้าที่เสด็จพ่อพระราชทานล้วนเป็นม้าชั้นยอด มีชนที่ทางต่างสีกันไม่กี่เส้นจะเป็นอันใดไป”

สายตาของรัชทายาทตกที่ใบหน้าของอิงอ่องชั่วครู่ ก่อนกล่าวเสียงเรียบ “อาจเป็นเพราะเราไม่ได้แค่ตัดสินคนจากหน้าตา แต่ยังตัดสินม้าจากหน้าตาของมันด้วย”

อิงอ่อง “...”

ยามที่เฝ้าว่าตัดสินคนจากหน้าตา รัชทายาทสารเลวผู้นี้ยังมองหน้าเขาด้วย หมายความว่าอย่างไร!

ผ่านไปไม่ถึงสองวัน มีขุนนางในเมืองหลวงจำนวนไม่น้อยที่รู้ว่าฮ่องเต้พระราชทานอาชวบรรณาการหลายตัวแก่รัชทายาทจนเกิดเสียงร่ำพึงรำพันจากผู้คนนับไม่ถ้วนว่า ในบรรดาองค์ชายทั้งหมด รัชทายาทยังคงเป็นคนที่ฮ่องเต้โปรดปรานที่สุด

เพราะเป็นโอรสที่เลี้ยงมากับมือ ย่อมผูกพันแตกต่างจากองค์ชายอื่น ยามที่รัชทายาทยังเยาว์มีร่างกายอ่อนแอ ไม่รู้ว่่านักบวชผู้มากบารมีท่านใดทักว่า รัชทายาทมีชะตาชีวิตที่พิเศษกว่าคนปกติ คนทั่วไปเลี้ยงเขาไม่ได้ ฮ่องเต้จึงคิดว่าในเมื่อคนทั่วไปเลี้ยงเขาไม่ได้ ในฐานะที่ตนเป็นโอรสสวรรค์ เป็นมังกรแปลงกาย ย่อมไม่ใช่คนทั่วไป ดังนั้นจึงตัดสินใจเลี้ยงดูรัชทายาทด้วยตนเอง

จะว่าไปแล้วให้บังเอิญนัก เมื่อรัชทายาทถูกรับมาเลี้ยงที่ตำหนักของฮ่องเต้ ก็กินได้นอนหลับ กระโดดโลดเต้นได้ในเวลาไม่นาน ร่างกายแข็งแรงขึ้นไม่น้อย

เพราะเหตุนี้รัชทายาทจึงทำหน้าที่ตำหนักเงินหยางของฮ่องเต้จนกระทั่งอายุสิบสองปี จึงค่อยย้ายออกไปอยู่ที่ตำหนักบูรพา

รัชทายาทที่ได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้ก่อนนั้น สุดท้ายแล้ว
บิดาที่รักและเอ็นดูเขาที่สุดสั่งให้ลดฐานันดรของเขาลง แล้วส่งเขาไปยัง
ชายแดนทุรกันดาร กระทั่งป่วยตายก็ยังไม่ได้กลับเมืองหลวง

ไม่รู้ว่รัชทายาทองค์นี้จะมีจุดจบดีกว่าหน้อยหรือไม่

หลังจากนั้นครึ่งเดือน สองพี่น้องสกุลชวาก็เดินทางมาถึงเมืองหลวง พวกเขา
เพิ่งผ่านประตูเมืองเข้ามาก็ได้ยินเสียงฝีเท้ามาดังพร้อมกับเสียงกรีดร้อง
ด้วยความตกใจของผู้คนที่สัญจรบนถนน

ฮวาลิวหลี่เลิกผ้ามาหน้าต่างขึ้น มองเหตุการณ์ด้านนอก นาง
เห็นบุรุษหนุ่มอายุน้อยหลายคนสวมเครื่องแต่งกายหรูหราควบอาชาอย่าง
รวดเร็วบนถนนโดยไม่สนใจความตื่นตระหนกหัวนกลัวของชาวประชา
แม้แต่หน้อย

บุรุษหนุ่มเหล่านั้นขี่ม้าไปตามถนนใหญ่อย่างไม่สนใจผู้ใด พวกเขา
มุ่งหน้าไปดื่มสุราที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง ทว่าจู่ๆ ก็มีทหารที่สวมเสื้อเกราะ
หลายนายขวางทางไว้

“พวกเจ้าเป็นใคร กล้าขวางทางคนชายทั้งหลาย”

“คุณชายทั้งหลาย ราชวงศ์จิ้นของพวกเรามิกฎหมายระบุไว้ว่า
มีอาชญากรรมกลางเมือง ร่างกายคุณหนูของพวกเราไม่ค่อยแข็งแรง เกรงว่า
จะรับความตกใจเช่นนี้ไม่ได้ ยามนี้นางตกใจเสียงฝีเท้ามาของพวกท่าน
จนแทบหมดสติ พวกท่านสมควรชี้แจงกับพวกเราสักหน่อยขอรับ” สายตา
ของทหารเหล่านั้นเจิดจ้ามุ่งมั่น มือกุมด้ามดาบราวกับว่าหากพวกคุณชาย
ชี้แจงไม่ได้ ก็อย่าหวังว่าจะได้ไปจากที่นี่เลย

“อันใดนะ” เหล่าคุณชายมองรถม้าที่อยู่ห่างจากพวกเขาหลายสิบก้าว
ตกใจรี หมดสติหรือ

นี่ตั้งใจมาหาเรื่องพวกเขามากกว่ากระมัง

พวกเขายังไม่ทันซักถามด้วยความฉงน พลันได้ยินเสียงดังกุกกัก
จากในรถม้าที่จอดอยู่ หญิงรับใช้หลายนางวิ่งตรงไปยังรถม้า สีหน้า
ตื่นตระหนก พวกเขาคล้ายได้ยินพวกนางพูดถึงคำว่า “ยา” “ท่านหญิง”
“ท่านหมอ” เหล่านี้

หรือพวกเขาทำคนตกใจจนไม่สบายจริงๆ
ในเมืองหลวงมีท่านหญิงคนใดที่อ่อนแอบบบางถึงเพียงนี้
หากเกิดเรื่องขึ้นจริงๆ พวกเขากลับจวนมิถูกผู้ใหญ่ตีเจียนตาย
หรือ

